

Kedves Gyerekek!

Szeretném tovább venni a Jób történetét. Jób választát olvassuk tovább Elifáz barátja felvetésére a 6. rész 8. versétől. **„Bárcsak teljesülne kívánságom és beteljesítené Isten reménységemet! Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonalát! Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét. Honnan vegyek erőt a várakozásra? Mi várhat még rám, hogy tovább reménykedjem? Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem. Hát nem kapok segítséget? El van zárva előlem a szabadulás? Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.”**

„Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonalát!” Ebben a mondatban látjuk, hogy Jób mennyire el volt keseredve. Meg szeretett volna halni, mert annyira nagy fájdalom, nyomorúság vette körül. Biztosan ti is voltatok már nagy betegségben, amikor erőtlennek érzitek magatokat és kedvetek is elmegy mindentől, csak fekszetek és nyögtök. Ilyenkor még az étel, ital sem esik jól. Én is voltam nemrég ilyen helyzetben és valóban bennem is az jött fel, hogy bárcsak az Úrnál lehetnék már, ha elvonnám életem. Ezen igék olvasásakor édesapám helyzete is elém jött, aki az ún. ALS típusú betegségben szenved. Folyamatosan sorvadnak izmai, egyre gyengül, önállóan szinte nem is tud semmit csinálni, de elméje, gondolatai épek. Nem tudom pontosan, mert már a beszédét is nagyon nehezen lehet érteni, de úgy gondolom ezek az igék, gondolatok benne is megfordulnak. Érdekes, hogy amikor jól megy dolgunk, egészségesek vagyunk, kevésbé figyelünk a mennyeiekre. Úgy gondolom, Isten azért visz bennünket ilyen elesett helyzetbe, hogy közelebb vonjon magához. Jób tehát inkább vágyott a halál után, annyira borzasztó volt testi-lelki szenvedése. Bár nem egy felemelő téma, de azt gondolom, kell erről is beszélnünk. A Bibliában halál vagy „felbomlás” szó, az élet ellentétét, megszűnését jelenti. Amikor ez bekövetkezik, a test visszatér a talajba, a szellem Istenhez, a lélek pedig a Seolba, Hadeszbe, más néven a láthatatlan sírvilágba. A halállal kapcsolatban mit is mond még nekünk Isten Igéje? A halál eredetileg nem volt benne a teremtettség tervében. A bűn által jött be a halál. **„Amely napon eszel, bizony meghalsz.”** De az Ósi Kígyó azt mondta: Dehogyan haltok meg... Igen, a bűneset után végül nem azonnal következett be a testi halál, csak a szellemi. Sőt, azt olvashatjuk, hogy több száz, kishíján ezer évig éltek az emberek. De így minden emberre elhatott a bűn és a halál is. A halált utolsó ellenségnek mondja az ige. Ösztönösen fél az ember a haláltól. Akik Isten gyermekei lettek Jézus Krisztusban való váltság által, azok számára a halál nem félelmetes dolog, hiszen tudjuk, hogy az örökkévalóságba léphetünk be azon. Lényegében egy kapunak is tekinthetjük. Sok hitetlen ember azt gondolja, hiszen a Sátán sugallja, hogy a halállal vége van mindennek. Más vallások reinkarnációról beszélnek, ami a lélek vándorlását jelenti egyik testből a másikba a halál után. Sokan szeretnének örökké élni itt a Földön és az ember ösztönösen ragaszkodik is az élethez. Sokunkhoz igazából akkor jön közel, amikor valamelyik rokonunk, ismerősünk meghal és temetésre kell mennünk. Ilyenkor sokan elgondolkodhatnak, hogy tényleg ennyi az életünk? Amit eddig tettünk, gyűjtöttünk mind itt kell hagynunk. Milyen a halál az Ige szerint? Fájdalmas. Az Úr Jézusról azt mondja az ige: **„De őt Isten feltámasztotta, feloldva a halál fájdalmait.”** Talán a legtöbb esetben fizikai fájdalommal is jár, de vannak olyanok is, akik csak elalszanak és nem kelnek fel többé. Az ilyen esetekre szokták mondani, hogy szép halál. De fájdalmas a halál annak is, aki a szerettét veszíti el. **„Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek...”** Ez jó iránymutatás nekünk, ha találkozunk szenvedésben lévő emberekkel. Mivel ezt a nagy nyomorúságban lévő Jób írta, hiteles, hogy megszívleljük, mire vágyik az ilyen ember. Baráti szeretetre. Nem jó tanácsokra, kioktatásra stb. Sokszor, amikor ilyen helyzetbe kerülünk, nem is tudjuk, mit mondjunk. Lehet, olykor jobb is a hallgatás. De van, amikor vigasztaló szavak segítenek. Lehet olyan is, hogy egy pohár vízre van szükség, egy gondoskodó simogatásra, vagy csak a jelenlétünkre. De leginkább Isten igéje az, ami meg tud nyugtatni, erősíteni, bátorítani.

Végül azt is jó tudnunk, hogy eljön majd az az idő is, amikor a halál és a Hadesz, a láthatatlan sírvilág is bevettetik a tűznek tába. Így végre nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajkiáltás. Ez igazán nagy biztatás számunkra, akik az Úr Jézushoz tartozunk. Mert akár élünk, akár meghalunk a Krisztuséi vagyunk. És végül az egyik -számomra nagyon kedves- igével zárnám mondanivalómat: **„Mert nékem az Élet Krisztus és a meghalás nyereség”**

Ámen